

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **D. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 września 2025 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

wniosku obrońcy skazanej o wyłączenie Sędziego Sądu Najwyższego M.S. od udziału w sprawie III KK 484/24 (KRI 1166),

na podstawie art. 42 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

wniosek pozostawić bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 lipca 2025 r., obrońca skazanej D.S., powołując się na art. 41 § 1 k.p.k. oraz art. 42 § 1 k.p.k., wniósł o wyłączenie Sędziego Sądu Najwyższego M.S. od rozpoznania sprawy o sygn. akt III KK 484/24. W argumentacji przywołanej w uzasadnieniu wniosku wskazano, że Sędzia M.S. został powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. i w związku z tym rozpoznanie przez tego Sędziego kasacji zawierającej zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytego składu sądu, powodowałoby konieczność

zajęcia stanowiska odnośnie do okoliczności, która bezpośrednio dotyczy Sędziego M.S. i jego procedury nominacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanej o wyłączenie Sędziego Sądu Najwyższego M.S. jest niedopuszczalny z mocy ustawy, wobec czego należało go pozostawić bez rozpoznania.

Z przedstawionej we wniosku argumentacji wynika, że jedynym powodem, dla którego obrońca skazanej wystąpił z wnioskiem o wyłączenie sędziego jest okoliczność, że został on powołany na urząd sędziego – jak twierdzi obrońca skazanej - w wadliwej procedurze nominacyjnej przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r.

Nie budzi jednak wątpliwości, że okoliczność ta nie podpada pod dyspozycję art. 41 § 1 k.p.k. Po pierwsze należy mieć na uwadze treść wyroku z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19, w którym Trybunał Konstytucyjny uznał, że „[a]rt. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), stosowany odpowiednio na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

W konsekwencji wniosek o wyłączenie sędziego, w którym na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. kwestionuje się bezstronność sędziego tylko z powodu jego powołania na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. jest niedopuszczalny z mocy ustawy (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2024 r., I KO 52/23).

Należy przy tym pamiętać, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. W doktrynie dominuje pogląd, że moc powszechnie obowiązująca

orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego powoduje, iż wszystkie inne organy władzy publicznej, również organy władzy sądowniczej, mają obowiązek przestrzegania i stosowania tych orzeczeń. W świetle powyższego stwierdzić należy, że brak jest normatywnych podstaw do podważania konstytucyjnego umocowania Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz jej uprawnień do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, a także kwestionowania ważności i skuteczności powołań sędziowskich dokonanych przez Prezydenta RP w ramach przysługującej mu wyłącznej i nie podlegającej weryfikacji prerogatywy, na podstawie rekomendacji udzielonej przez ten organ (zob. m.in.: postanowienie TK z dnia 3 czerwca 2008 r., Kpt 1/08; wyrok TK z dnia 25 czerwca 2012 r., K 18/09; wyrok TK z dnia 11 września 2017 r., K 10/17, OTK-A 2017, poz. 64).

Bez znaczenia w kontekście zaprezentowanej przez obrońcę skazanej argumentacji jest powoływanie się na rozpatrywane przed Sądem Najwyższym sprawy, w których orzeczono o wyłączeniu Sędziego M.S. lub wypowiedano się w ogólny sposób o procedurze nominacyjnej sędziów przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną ustawą z 2017 r. Rozstrzygnięcia, które wskazuje obrońca skazanej, abstrahując od ich merytorycznej zasadności, są wiążące jedynie w tych konkretnych sprawach, w których te rozstrzygnięcia zapadły. W konsekwencji ich treść - poza wskazanymi sprawami - pozostaje zupełnie irrelevantna, zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sądów.

Jeżeli zaś chodzi o kwestię naruszenia zakazu *nemo iudex in causa sua*, to zauważyć należy, że skoro art. 41 k.p.k. nie obejmuje swoim zakresem badania okoliczności związanych z powołaniem na urząd sędziego, to tym samym zarzut orzekania przez sędziego we własnej sprawie pozostaje na gruncie tego przepisu zupełnie bezprzedmiotowy.

Z podanych względów, wniosek obrońcy skazanej złożony na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., którego argumentacja oparta została wyłącznie na stwierdzeniu wadliwości powołania Sędziego Sądu Najwyższego M.S., należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalny z mocy ustawy.

[WB]

[a.]